

Vstanita, hitita
skozi prelahne meglice
in snežno temino
vse dalje in dalje
v zvezdno globino —!

Kako žarijo svodi,
koder tvoja noga hodi,
kako se noč svetlika!
Mar nisva se objela
na predaljni zlati trati
kakor v siju mozaika?

O tvojih lic milina!
O sijaj, tišina — —

NASMEH

Anton Vodnik

Kot mladi, vznemirjeni gaj
krog mene sončni dež šumi.
Mar bliža se mi tvoj sijaj?

O stopinje svetle, o nasmeh
zapeljivih snežnih angelov
s puščico zlato v dlaneh!

O drhtenje tvojih vitkih rok!
Ko bova se iz dna zdramila
in medleč se napotila
skoz mavrice žareči lok
na drugo stran, kjer Pan
lovi vetrove z mrežo sanj,
ah, trava bo tako zelena,
kot ni morje, ne smaragd.

Ko bova kot otroka spala
sredi tople senene kopice,
nama pri zglavju bodo brlele
kot lučke zelene — kresnice.